DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 19 maja 1953 — Nr 7 — Poz. 18 — 21

TREŚĆ:

OKÓLNIKI

Poz. 18 z 26 marca 1953 r. Nr PM. 548/2/53 w sprawie podatkowego ujęcia różnic z tytułu przeszacowania remanentów.

Poz. 19 z 30 kwietnia 1953 r. Nr PM. 1628/4/53 w sprawie prowadzenia kontroli poboru w drodze inkasa podatku od lokali, miejskiego i od zbytku mieszkaniowego.

Poz. 20 z 30 kwietnia 1953 r. Nr PM. 1677/5/53 w sprawie kontroli poboru przedpłat na zaliczki.

Poz. 21 z 4 maja 1953 r. Nr PM. 1913/2/53 w sprawie wykładni niektórych przepisów w zakresie podatku dochodowego.

SPROSTOWANIE.

KOMUNIKATY

18

OKÓLNIK

z dnia 26 marca 1953 r.

w sprawie podatkowego ujęcia różnic z tytułu przeszacowania remanentów. Nr PM. 548/2/53.

Na zapytanie terenowych organów finansowych, czy różnice wartości towarów wynikające z przeszacowania remanentów, a w szczególności różnice wynikające z cen ustalonych na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 3 stycznia 1953 r. i opartego na niej zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 3 stycznia 1952 r. Nr X, podlegają w świetle przepisów art. 9 dekretu o podatku dochodowym z dnia 26 października 1950 r. (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 450) włączeniu do podstawy opodatkowania, — Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że różnice wartości towarów pomiędzy cenami obowiązującymi do 3 stycznia 1953 r. i po tym dniu, — stanowią dochód podatnika i podlegają opodatkowaniu podatkiem dochodowym.

W związku z tym Ministerstwo Finansów zauważa, że przy ustalaniu podstawy opodatkowania za miesiąc styczeń rb do dochodu podatników, posiadających remanent towarów, których ceny uległy zwyżce, w wyniku uchwały Rady Ministrów z dnia 3 stycznia 1953 r., należy doliczać różnicę wartości remanentu odnośnych towarów pomiędzy cenami nowymi, a obowiązującymi do dnia 3 stycznia 1953 r.

Przy ustalaniu wysokości podstawy opodatkowania z tytułu różnicy wartości towarów nie należy jednak doprowadzać tej różnicy do stosunku rocznego.

Przykład:

Dochód z przedsiębiorstwa w m-cu styczniu 1953 r. —	1500 zł
Różnica wartości remanentu pomiędzy cenami dawnymi, a nowymi	500
Podstawa do obliczenia zaliczki na pod. doch. za m-c styczeń —	2000
Podstawa ustalenia stopy podatku:	
Stopa pod. od dochodu cząstkowego (art. 15) — 24%	
Zaliczka na podatek dochodowy od doch. cząstkowego 2000 — 24% =	480 zł
Stopa pod. od dochodu ogólnego (art. 17) — 9%	
Zaliczka na pod. doch. od dochodu ogólnego 2000 — 9% =	180 zł
Razem zaliczka na pod. doch. za m-c styczeń 1953 r.	660 zł.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

19

OKÓLNIK

z dnia 30 kwietnia 1953 r.

w sprawie prowadzenia kontroli poboru w drodze inkasa podatku od lokali, miejskiego i od zbytku mieszkaniowego Nr PM. 1628/4/53.

Stosownie do przepisów instrukcyj z dnia 9 kwietnia 1952 r. Nr PM.774/1/52 w zakresie podatków terenowych, referaty (oddziały) podatków miejskich w wydziałach finansowych prezydiów powiatowych (miejskich) rad narodowych, obowiązane są prowadzić systematyczną kontrolę poboru w drodze inkasa podatku od lokali.

Celem usprawnienia kontroli prawidłowości inkasa — Ministerstwo Finansów zwraca uwagę na konieczność zwiększenia nadzoru na tym odcinku, gdyż przez systematyczną kontrolę zapewnia się prawidłowe i terminowe inkaso. Ministerstwo Finansów przypomina, iż w przypadku stwierdzenia nieodprowadzania przez inkasentów kwot pobranych z tytułu podatku od lokali (podatku miejskiego, podatku od zbytku mieszkaniowego) należy o tym niezwłocznie zawiadomić organy powołane do ścigania przestępstwa.

W celu przyjścia z pomocą referatom (oddziałom) podatków miejskich na odcinku kontroli prawidłowości poboru w drodze inkasa podatku od lokali i odprowadzania zainkasowanych kwot na rachunek Skarbu Państwa — referaty (oddziały) finansów gospodarki narodowej w wydziałach finansowych, do których należą sprawy gospodarki finansowej przedsiębiorstw i zakładów budżetowych i na rozrachunku gospodarczym (a więc i zarządów budynków mieszkalnych) — powinny również zwracać uwagę na prawidłowość poboru podatku od lokali i spostrzeżenia swe na tym odcinku komunikować referatom (oddziałom) podatków miejskich.

Ministerstwo Finansów poleca, aby referaty (oddziały) podatków miejskich w wydziałach finansowych prezydiów powiatowych (miejskich) rad narodowych prowadziły począwszy od dnia 1 czerwca 1953 r. ewidencję protokółów kontroli przeprowadzanych zarówno przez referaty (oddziały) podatków miejskich jak i referaty (oddziały) finansów gospodarki narodowej w zarządach budynków mieszkalnych u inkasentów podatku od lokali (podatku miejskiego, podatku od zbytku mieszkaniowego). Dla ewidencjonowania przeprowadzanych kontroli należy wykorzystać rubrykę 14 „uwagi" ewidencji nieruchomości wzór Min. Fin. Nr 966 przez dokonywanie w tej rubryce odpowiednich adnotacji o dokonanej kontroli np. 15.VI. 1953 r. prot. pozytywny, 20.VI. 1953 r. prot. negatywny.

Przepisy niniejszego okólnika winny być również odpowiednio stosowane przez:

1) referaty podatków miejskich i referaty budżetowe oddziałów finansowych prezydiów dzielnicowych rad narodo-

wych m. st. Warszawy (2 oddział terenowy Wydziału Finansowego Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi i Oddział Finansów Gospodarki Narodowej Prezydium tejże rady),

2) referaty finansowe prezydiów rad narodowych miast nie stanowiących powiatów,

3) referaty finansowe prezydiów gminnych rad narodowych w miejscowościach (osiedlach) o charakterze miejskim, w których prezydium wojewódzkiej rady narodowej wprowadziło pobór w drodze inkasa podatku od lokali.

Minister Finansów T. Dietrich

20

OKÓLNIK

z dnia 30 kwietnia 1953 r.
w sprawie kontroli poboru przedpłat na zaliczki. Nr PM. 1677/5/53.

Zgodnie z przepisami §§ 28 — 34 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 7. IX. 1951 r. w sprawie wykonania dekretu o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 50, poz. 362), podatnicy, objęci obowiązkiem podatkowym w podatku obrotowym, a wykonujący usługi transportowe na zlecenie władz i urzędów państwowych oraz podmiotów gospodarki uspołecznionej, są obowiązani do wpłacania przedpłat na zaliczki na podatek obrotowy i dochodowy. Przedpłaty te powinny być obliczone i pobrane przez zleceniodawców przy każdej wypłacie należności za wykonane usługi oraz wpłacone do właściwego organu finansowego w terminach, określonych w § 32 ust. 1 powołanego rozporządzenia. Gdy chodzi o podatników, wykonujących usługi transportowe, a objętych obowiązkiem podatkowym w podatku gruntowym, analogiczne obowiązki ciążą na podatnikach i płatnikach z mocy przepisów rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 14.VII. 1952 r. w sprawie obowiązku uiszczania przedpłat na podatek gruntowy przez podatników podatku gruntowego, osiągających przychody z furmaństwa (Dz. U. Nr 32, poz. 224). Terminy przelewania potrąconych przez płatników przedpłat określa § 5 tego rozporządzenia.

Tymczasem Ministerstwo Finansów za pośrednictwem swych organów inspekcyjnych stwierdziło, iż organy finansowe nie interesują się w należytym stopniu tym źródłem wpływów podatkowych i nie kontrolują wykonania tego obowiązku przez płatników. Zdarzają się przypadki, że płatnicy nie przelewają potrąconych kwot przedpłat we właściwym terminie na rzecz organów finansowych, wobec czego organy te wdrażają egzekucję przeciwko podatnikom, którzy w rzeczywistości przedpłaty uiścili, a jedynie wskutek opieszałości płatników odpowiednie kwoty nie zostały zarachowane na ich kontach.

Ten stan rzeczy powoduje wnoszenie przez podatników zażaleń na czynności organów finansowych.

W związku z tym Ministerstwo Finansów zarządza, ażeby wydziały (oddziały) finansowe czuwały nad terminowym przelewaniem potrąconych przez płatników przedpłat na zaliczki na podatek obrotowy i dochodowy, a prezydia gminnych rad narodowych — nad terminowym przelewem przedpłat na podatek gruntowy. W przypadku stwierdzenia, iż płatnik nie dokonał przelewu potrąconych przedpłat celem zarachowania ich na kontach odnośnych podatników, organ finansowy wzywa płatnika do niezwłocznego dopełnienia tego obowiązku, z zagrożeniem ściągnięcia należności w drodze przymusowej. Równocześnie przesyła się odpis wezwania jednostce nadrzędnej płatnika.

O ile pomimo to płatnik w ciągu 7 dni nie przeleje należności, należy:

1) przesłać tytuły wykonawcze do nadrzędnego nad płatnikiem dysponenta kredytów z żądaniem spowodowania niezwłocznego dokonania przelewu, o ile płatnikiem jest jednostka budżetowa (np. urząd, przedsiębiorstwo budżetowe),

2) zająć konto bankowe płatnika, o ile płatnikiem jest przedsiębiorstwo państwowe, działające wg zasad rozrachunku gospodarczego, przedsiębiorstwo pod przymusowym zarządem państwowym, spółdzielnia, lub inna jednostka gospodarki uspołecznionej.

W końcu Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że za odsetki za zwłokę, jakie narosną w związku z przetrzymaniem pobranych przedpłat przez płatników, są odpowiedzialni płatnicy (art. 14, ust. 2 zob. pod.).

Minister Finansów T. Dietrich

21

OKÓLNIK

z dnia 4 maja 1953 r.
w sprawie wykładni niektórych przepisów w zakresie podatku dochodowego. Nr PM. 1913/2/53.

Celem jednolitego stosowania przepisów dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. Nr 49, poz. 450, z 1952 r. Nr 12, poz. 71 i z 1953 r. Nr 23, poz. 91) na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 1) dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1950 r. Nr 56, poz. 506 i z 1953 r. Nr 9, poz. 27) wyjaśnia się, co następuje:

Powołane w niniejszym okólniku artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. Nr 49, poz. 450, z 1952 r. Nr 12, poz. 71 i z 1953 r. Nr 23, poz. 91), powołane zaś paragrafy bez bliższego określenia oznaczają paragrafy rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 lutego 1951 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. Nr 16, poz. 127).

Do art. 1 ust. 1.

1. Obowiązkowi podatkowemu według zasad dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym podlegają m. in. organizacje polityczne, społeczne i zawodowe tylko w zakresie działalności gospodarczej nie zwolnionej od podatku obrotowego i dochodowego uchwałą Rady Ministrów z dnia 5 maja 1951 r. Nr 342 w sprawie zwolnienia działalności gospodarczej organizacji politycznych, społecznych i zawodowych od podatków obrotowego i dochodowego (Monitor Polski Nr A-43, poz. 547). Organizacje te wolne są jednak od podatku dochodowego w każdym roku podatkowym, w którym działalność ich odpowiada warunkom art. 2 ust. 2.

2. Wyjaśnienia w sprawie zasad opodatkowania organizacji politycznych, społecznych i zawodowych w zakresie ich działalności gospodarczej zawiera okólnik z dnia 8 stycznia 1952 r. (Monitor Polski Nr A-9, poz. 98).

Do art. 6 ust. 2 i 3 i § 5 ust. 1 i 2.

1. Niedobory z poszczególnych źródeł przychodów podlegają potrąceniu dopiero przy ustalaniu dochodu ogólnego.

Przykład.

Podatnik osiągnął:		
W IV grupie źródeł przychodów:		
nadwyżkę ze źródła A	10.800 zł	
„ „ B	7.200 zł	
niedobór „ C	1.200 zł	
Dochód cząstkowy w IV grupie (10.800 zł + 7.200 zł)		18.000 zł
W V grupie źródeł przychodów:		
nadwyżkę ze źródła D	9.000 zł	
niedobór „ E nieruchomość budynkowa)	300 zł	
Dochód cząstkowy w V grupie		9.000 zł
Suma dochodów cząstkowych w IV i V grupie		27.000 zł
Podatek według stopy 28% od dochodu cząstkowego		

w IV grupie tj. od 18.000 zł		5.040 zł
od dochodu cząstkowego		
w V grupie, tj. od 9.000 zł	2.520 zł	
zwyżka 25%	630 „	3.150 zł
Ogółem podatek od dochodów cząstkowych		8.190 zł
Dochód ogólny stanowi:		
suma nadwyżek (10.800 zł + 7.200 zł + 9.000 zł)		27.000 zł
po potrąceniu niedoborów (1.200 zł + 300 zł)		1.500 zł
Suma dochodu ogólnego		25.500 zł
podatek od dochodu ogólnego według stopy 11%		2.805 zł

2. Wynagrodzenia wolne od podatku od wynagrodzeń tylko ze względu na ich wysokość (poniżej pierwszego stopnia skal podatku od wynagrodzeń) należy uważać za przychody podlegające podatkowi od wynagrodzeń w rozumieniu art. 6 ust. 4.

Przykład.

Podatnik osiągający nadwyżki ze źródeł przychodów wymienionych w art. 8 w wysokości przekraczającej 10.800 zł rocznie osiągał nadto w ciągu całego roku podatkowego wynagrodzenie z tytułu umowy o pracę w wysokości 400 zł miesięcznie (4.800 zł rocznie). Kwotę 4.800 zł należy doliczyć do dochodu ogólnego podatnika pomimo to, że podatnik pobierał w ciągu roku podatkowego miesięczne wynagrodzenie w kwocie zł 400, a więc wynagrodzenie wolne od podatku od wynagrodzeń ze względu na jego wysokość.

3. Przychody płynące ze świadczeń, które nie podlegają podatkowi obrotowemu ze względu na okoliczność, iż nie mogą być przedmiotem prawnie skutecznej umowy, nie stanowią przedmiotu opodatkowania w podatku dochodowym.

Do art. 6 ust. 4 i 5.

1. Do dochodu ogólnego, osiągniętego z przychodów jednorazowych, dolicza się otrzymane w ciągu roku podatkowego przychody podlegające podatkowi od wynagrodzeń tylko w przypadku, gdy nadwyżka lub suma nadwyżek z jednorazowych przychodów, o których mowa w art. 8, faktycznie osiągnięta w ciągu roku podatkowego przekracza 10.800 zł.

2. Do dochodu ogólnego osiągniętego z przychodów periodycznych (okresowych) dolicza się otrzymane w ciągu roku podatkowego przychody podlegające podatkowi od wynagrodzeń tylko w przypadkach, gdy zaistnieją równocześnie dwa warunki:

a) suma nadwyżek ze źródeł wymienionych w art. 8, faktycznie osiągnięta w ciągu roku podatkowego (a nie obliczona w stosunku rocznym) przekracza 10.800 zł, oraz

b) wynagrodzenia zostały osiągnięte za ten sam okres czasu, za który osiągnięto dochody ze źródeł przychodów wymienionych w art. 8.

Jeżeli więc źródło przychodu (art. 8) czynne było przez część roku podatkowego, a wynagrodzenie było otrzymywane przez cały rok podatkowy, to w przypadku gdy:

a) nadwyżka faktycznie uzyskana ze źródła przychodu wymienionego w art. 8 nie przekroczyła 10.800 zł — do dochodu ogólnego nie należy doliczać wynagrodzenia,

b) nadwyżka faktycznie uzyskana ze źródła przychodu wymienionego w art. 8 przekroczyła 10.800 zł — do dochodu ogólnego należy doliczyć tylko te wynagrodzenie, które otrzymane zostało za okres w którym istniało źródło podlegające podatkowi dochodowemu.

Natomiast jeżeli istniały dwa źródła przychodu (art. 8), z których jedno było czynne przez część roku a drugie przez cały rok podatkowy, a wynagrodzenie otrzymywane było przez cały rok podatkowy, to w przypadku gdy:

a) suma nadwyżek faktycznie osiągniętych ze źródeł wymienionych w art. 8 w ciągu roku podatkowego nie przekroczyła 10.800 zł — do dochodu ogólnego nie należy doliczać wynagrodzenia,

b) suma nadwyżek faktycznie osiągniętych ze źródeł wymienionych w art. 8 w ciągu roku podatkowego przekroczyła 10.800 zł — do dochodu ogólnego należy doliczyć wynagrodzenie osiągnięte w ciągu całego roku podatkowego.

Przykłady:

I. Podatnik osiągnął

a) nadwyżkę z przedsiębiorstwa, prowadzonego w okresie od dnia 1. I. do 30. IV.	8.000 zł
b) wynagrodzenie za cały rok	10.000 zł
razem	18.000 zł

Obliczenie podatku

podatek od dochodów cząstkowych $\frac{(8.000 \cdot 12}{4}$ = 24.000, stopa podatku 26%×8.000 zł)	2.080 zł
podatek od dochodu ogólnego $\frac{(8.000 \cdot 12}{4}$ = 24.000, stopa podatku 10%×8.000)	800 zł
podatek doch. razem	2.880 zł

II. Podatnik osiągnął:

a) nadwyżkę z przedsiębiorstwa, prowadzonego w okresie od dnia 1. I. do 30. VI.	15.000 zł
b) wynagrodzenie za cały rok	20.000 zł
razem	35.000 zł

Obliczenie podatku

Podatek od dochodów cząstkowych $\frac{(15.000 \cdot 12}{6}$ = 30.000, stopa podatku 28% × 15.000 zł)	4.200 zł
podatek od dochodu ogólnego $\frac{(15.000 \cdot 12}{6}$ = 30.000+10.000 = 40.000 stopa podatku 13%×25.000 zł)	3.250 zł
podatek doch. razem	7.450 zł

III. Podatnik osiągnął:

a) nadwyżkę z przedsiębiorstwa, prowadzonego w okresie od dnia 1. I. do 30. VI.	5.000 zł
b) nadwyżkę z dzierżawy gospod. rolnego za cały rok	5.000 „
c) wynagrodzenie za cały rok	10.000 „
razem	20.000 zł

Obliczenie podatku

podatek od dochodów cząstkowych $\frac{(5.000 \cdot 12}{6}$ = 10.000+5.000 = 15.000, skala podatku 10%×10.000 zł)	1.800 zł
podatek od dochodu ogólnego $\frac{(5.000 \cdot 12}{6}$ = 10.000+5.000 = 15.000 skala podatku 6%×10.000 zł)	600 zł
podatek doch. razem	2.400 zł

IV. Podatnik osiągnął:

a) nadwyżkę z przedsiębiorstwa, prowadzonego w okresie od dnia 1. I. do 30. VI.	5.000 zł
b) nadwyżkę z dzierżawy gosp. rolnego za cały rok	15.000 „
c) wynagrodzenie za cały rok	15.000 „
razem	35.000 zł

Obliczenie podatku

podatek od dochodów cząstkowych $\frac{(5.000 \cdot 12}{6}$ = 10.000+15.000 = 25.000, skala podatku 28%×20.000 zł)	5.600 zł
podatek od dochodu ogólnego $\frac{(5.000 \cdot 12}{6}$ = 10.000+15.000+15.000 = = 40.000, skala podatku 13%×35.000 zł)	4.550 zł
podatek doch. razem	10.150 zł

V. Podatnik osiągnął:

a) nadwyżkę z kancelarii adwokackiej, prowadzonej od dn. 1. I. do 30. VI.	20.000 zł
b) wynagrodzenie z udziału w zespole adwok. za okres od 1. I. do 31. XII.	10.000 „
razem	30.000 zł

Obliczenie podatku

podatek od dochodów cząstkowych ($\frac{20.000 . 12}{6}$ = 40.000, skala podatku 32%×20.000 zł)	6.400 zł
podatek od dochodu ogólnego ($\frac{20.000 . 12}{6}$ = 40.000, skala podatku 13%×20.000 zł)	2.600 zł
podatek doch. razem	9.000 zł

VI. Podatnik osiągnął:

a) nadwyżkę z kancelarii adwokackiej, prowadzonej od dnia 1. I. do 30. VI.	20.000 zł
b) wynagrodzenie z udziału w zespole adwok. za okres od 1. VII. do 31. XII.	10.000 „
c) wynagrodzenie za wykłady w szkole za okres od dnia 1. I. — 31. XII.	12.000 „
razem	42.000 zł

Obliczenie podatku

podatek od dochodów cząstkowych ($\frac{20.000 . 12}{6}$ = 40.000, skala podatku 32%×20.000 zł)	6.400 zł
podatek od dochodu ogólnego ($\frac{20.000 . 12}{6}$ = 40.000+6.000 = 46.000, skala podatku 14%×26.000 zł)	3.640 zł
podatek doch. razem	10.040 zł

Do art. 8 ust. 1 pkt 2) i § 8.

1. Za przemysł rzemieślniczy, o którym mowa w art. 8 ust. 1 pkt 2), uważa się wykonywanie sposobem niefabrycznym przemysłów objętych rozporządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 grudnia 1949 r. w sprawie zmiany listy rzemiosł (Dz. U. z 1950 r. nr 1, poz. 2) oraz przepisem art. 142 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. Nr 53, poz. 468) wraz z późniejszymi zmianami. Przy rozgraniczeniu przemysłu fabrycznego i rzemieślniczego należy mieć na uwadze okólnik Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 7 listopada 1949 r. (Monitor Polski Nr A-86, poz. 1067).

Zakłady rzemieślnicze, nie odpowiadające warunkom art. 8 ust. 1 pkt 2), podlegają opodatkowaniu według zasad ustalonych dla IV grupy źródeł przychodów.

2. Za przemysł chałupniczy uważa się zawodową i zarobkową pracę osób fizycznych, wykonywaną we własnym mieszkaniu pracującego lub w innym miejscu, w którym tryb pracy nie jest normowany przez nakładcę, polegającą na wyrabianiu, przerabianiu lub wykańczaniu wszelkiego rodzaju artykułów, na podstawie umowy zawartej z nakładcą na jego zlecenie i rachunek.

3. Wynagrodzenie otrzymywane przez członka pomocniczej spółdzielni pracy z tytułu wykonywania dla tej spółdzielni w ramach umowy zlecenia gotowych wyrobów z własnego materiału — podlega opodatkowaniu podatkiem dochodowym, podczas gdy wynagrodzenie członka spółdzielni pracy podlega opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń (zarządzenie Ministra Finansów z dnia 15 stycznia 1952 r. Monitor Polski Nr A-14, poz. 170).

4. Przy ocenie wieku dzieci podatnika decydujący jest wiek dzieci w ostatnim dniu roku podatkowego.

Do art. 8 ust. 1 pkt 4) lit c) i ust. 4 oraz § 10.

„Wynagrodzenia miesięczne" pobierane przez duchownych Kościoła Katolickiego z Kasy Kościelnej osoby prawnej (parafii) nie są wynagrodzeniami w rozumieniu przepisów o podatku od wynagrodzeń, lecz dochodem tych osób, który podlega opodatkowaniu podatkiem dochodowym w sposób ustalony dla czwartej grupy źródeł przychodów (Okólnik z dnia 11 października 1950 r. w sprawie opodatkowania osób duchownych — Dz. Urz. Min. Fin. Nr 24, poz. 153).

Do art. 8 ust. 1 pkt 4) lit. d) i e) oraz § 11.

1. Gospodarstwem rolnym w rozumieniu przepisów o podatku gruntowym jest ogólny obszar gruntów położonych w jednej gminie, które stanowią własność lub są w posiadaniu:

a) jednej osoby fizycznej lub prawnej bądź
b) dwóch lub więcej osób fizycznych lub prawnych, a są objęte wspólną ich gospodarką.

Za wspólną gospodarkę uważa się gospodarkę rolną, której sposób prowadzenia wskazuje na to, iż stanowi ona jedną całość gospodarczą w szczególności wskutek dokonywania wspólnych zbiorów oraz zaspakajania wspólnych potrzeb z przychodów osiągniętych z gospodarstwa jako z całości.

Gospodarstwami rolnymi w rozumieniu przepisów o podatku gruntowym są m. in. prowadzone jako specjalne działy gospodarstwa rolnego: nasiennictwo, sadownictwo, ogrodnictwo, uprawa kwiatów, uprawa i zbiór roślin lekarskich, szkółki drzewek i krzewów, uprawa wikliny, chmielarstwo, jedwabnictwo, plantacje tytoniu, pszczelarstwo, łowiectwo, rybołówstwo, hodowla ryb, połów i hodowla raków, wydobywanie torfu, piasku, żwiru, kamieni, specjalnie rozwinięte: mleczarstwo, hodowla bydła, koni, owiec i innych zwierząt użytkowych, hodowla lub tuczenie ptactwa domowego, hodowla innych ptaków itp. działy specjalne.

2. Grunty zajęte pod aleje owocowe przy drogach publicznych (aleje owocowe na drogach publicznych) uważa się za gospodarstwo rolne w rozumieniu przepisów o podatku gruntowym.

Ponieważ aleje owocowe przy drogach publicznych (aleje owocowe na drogach publicznych) są wolne od podatku gruntowego z mocy przepisu art. 9 ust. 1 pkt 3) dekretu o podatku gruntowym i § 16 i 17 rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie wykonania tego dekretu (Dz. U. z 1951 r. Nr 38, poz. 283 i 293), na dzierżawcach drzew owocowych przy drogach publicznych nie może ciążyć obowiązek podatkowy w zakresie tego podatku, nie mogą więc oni korzystać ze zwolnienia od podatku dochodowego przewidzianego w art. 11 ust. 1 pkt 2).

Do art. 8 ust. 1 pkt 5) lit. a) i § 12 ust. 3.

Przy ustalaniu dochodu z nieruchomości — w przypadku zajmowania lub używania budynku w całości lub w części przez samego właściciela lub członków jego rodziny albo odstąpienia bezpłatnie innym osobom — wartość czynszowa winna być ustalona według zasad obowiązujących przy wymiarze podatków terenowych.

Do art. 9 ust. 1.

W przypadku likwidacji spółki z ograniczoną odpowiedzialnością opodatkowanie podzielonego pomiędzy spólników wkładu S.F.O. Fundusz A następuje jedynie wtedy, jeżeli wkład S.F.O. sam, względnie łącznie z wartością pozostałego, podlegającego podziałowi, majątku, przewyższa wartość kapitału zakładowego. W tym przypadku podlega opodatkowaniu podatkiem dochodowym nadwyżka ponad kwotę kapitału zakładowego.

Do art. 9 ust. 2 oraz §§ 18, 19 i 21.

1. W przypadku sprzedaży nieruchomości, w której remont przeprowadzony został w ramach Funduszu Gospodarki Mieszkaniowej, przy ustalaniu nadwyżki z tej sprzedaży nie należy wartości nakładów, poczynionych z wymienionych do-

tacji, uważać za nakłady w rozumieniu § 18, podlegające odliczeniu od ustalonej nadwyżki.

2. Sprawę kwalifikacji w zakresie podatku dochodowego przychodów, osiągniętych tytułem odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości, normuje okólnik z dnia 15 września 1951 r. Nr PM. 19364/3/51 (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 19, poz. 71).

3. Sprawę ustalania nadwyżki spólników spółek z ograniczoną odpowiedzialnością w przypadku likwidacji spółki normuje okólnik z dnia 14 czerwca 1951 r. Nr PM. 10956/3/51 (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 15, poz. 51).

Do art. 11 ust. 1 pkt 2) i § 26.

Sprawę zwolnienia od podatku dochodowego przychodów osiąganych przez rolników z innych źródeł przychodów, wolnych od podatku obrotowego, normuje okólnik z dnia 13 czerwca 1951 r. (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 13, poz. 46).

Do art. 11 ust. 1 pkt 3).

Sprawę kwalifikacji podatkowej zasiłków pieniężnych wypłacanych zawodnikom sportowym kadry reprezentacyjnej normuje okólnik z dnia 5 czerwca 1951 r. Nr PM. 7754/3/51 (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 15, poz. 48).

Do art. 13 ust. 1 pkt 3).

Sprawę kwalifikacji podatkowej różnic z przerachowania w związku ze zmianą systemu pieniężnego normuje okólnik z dnia 28 marca 1951 r. Nr PM. 2045/1/51 (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 8, poz. 26).

Do art. 13 ust. 2.

Sprawę uznania za koszty uzyskania przychodów świadczeń na rzecz odbudowy Warszawy ponoszonych w 1951 r. normuje okólnik z dnia 10 stycznia 1951 r. Nr PM. 22126/3/50 (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 1, poz. 4).

Do art. 14 ust. 3.

1. Przepis ten odnosi się jedynie do przypadków gdy źródło przychodów powstało względnie wygasło w ciągu roku podatkowego i ma zastosowanie zarówno przy obliczaniu podatku dochodowego od dochodów cząstkowych (art. 15), jak i od dochodu ogólnego (art. 17).

W przypadkach przerwy w działalności źródła przychodów, spowodowanej np. remontem lokalu, chorobą właściciela itp. przepisu tego stosować nie należy.

2. Zmiana kwalifikacji podatkowej dokonana na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 2) lit. a) dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1950 r. Nr 56, poz. 506 i z 1953 r. Nr 9, poz. 27) powodująca, iż za część roku przychody podlegają podatkowi dochodowemu a za pozostałą część roku — podatkowi od wynagrodzeń (np. artyści plastycy, rzemieślnicy — członkowie spółdzielni pracy, adwokaci — członkowie zespołów adwokackich itp.) jest równoznaczna z wygaśnięciem źródła przychodów.

3. Dochód osiągnięty ze źródła przychodów czynnego w okresie krótszym niż rok podatkowy podlega opodatkowaniu również i w tym przypadku, gdy podstawa opodatkowania (faktycznie osiągnięty dochód) jest niższa od kwoty 3.600 zł, jeżeli tylko w stosunku rocznym przekracza kwotę 3.600 zł.

Do art. 14 ust. 4.

Postawienie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w stan likwidacji — w związku z przepisem art. 14 ust. 4 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. Nr 49, poz. 450, z 1952 r. Nr 12, poz. 71 i z 1953 r. Nr 23, poz. 91) — jest gospodarczo uzasadnionym powodem do przejścia z roku kalendarzowego na rok rachunkowy nie pokrywający się z rokiem kalendarzowym lub odwrotnie. Wypływa to z postanowienia art. 270 § 2 k. h., w myśl którego likwidatorzy powinni po upływie każdego roku tzn. po upływie każdego roku swej działalności) składać spólnikom sprawozdanie i bilans za okres ubiegły.

Jeżeli więc postawienie spółki w stan likwidacji przypada na dzień następujący po dniu, na który corocznie zarząd spółki obowiązany był w myśl statutu sporządzać bilans zamknięcia — to zarówno okres bezpośrednio poprzedzający otwarcie likwidacji, jak i następujący okres działalności likwidatora, będą obejmowały, dla ustalenia podstawy opodatkowania w podatku dochodowym, lata podatkowe po dwanaście miesięcy każdy.

Przykład:

Spółka, której rok rachunkowy pokrywa się z rokiem kalendarzowym, zakończyła swoją działalność w dniu 31 grudnia 1950 r., przechodząc z dniem 1 stycznia 1951 r. w stan likwidacji i na dzień 31 grudnia 1950 r. zarząd sporządził bilans zamknięcia, likwidator zaś spółki sporządził bilans otwarcia likwidacji na dzień 1 stycznia 1951 roku. W tym przypadku rok podatkowy 1950 będzie obejmował rok rachunkowy 1. I. — 31. XII. 1950 r., a rok podatkowy 1951 — obejmie rok rachunkowy 1. I. — 31. XII. 1951 r.

W przypadku postawienia spółki w stan likwidacji w ciągu roku rachunkowego zagadnienie będzie przedstawiało się jak niżej:

Przykład:

Spółka, której rok rachunkowy pokrywa się z rokiem kalendarzowym, zakończyła swoją działalność w dniu 31 sierpnia 1950 r. i postawiona została w stan likwidacji z dniem 1 września 1950 roku. Na dz. 31. VIII. 1950 r. sporządzono bilans zamknięcia okresu przedlikwidacyjnego, na dz. 1. IX. 1950 r. — bilans otwarcia likwidacji. Następnie likwidator spółki sporządził bilans likwidacji na dz. 31. VIII. 1951 r. W tym przypadku rok podatkowy 1950 będzie obejmował okres rachunkowy 1. I.—31. VIII. 1950 r., a rok podatkowy 1951 obejmie okres rachunkowy 1. XI. 1950 r. — 31. VIII. 1951 r.

Ponieważ przedmioty przyjęte do bilansu otwarcia likwidacji spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z reguły wyrażone są w innej wartości, niż w bezpośrednio poprzedzającym bilansie zamknięcia z ostatniego dnia działalności spółki przed likwidacją, wskutek czego może mieć miejsce między tymi bilansami brak ciągłości bilansowej — przeto organa finansowe powinny w podstawie opodatkowania spółki podatkiem dochodowym odpowiednio uwzględnić w tym roku podatkowym w którym nastąpiła realizacja (sprzedaż) omawianych przedmiotów różnicę ich wartości, wynikłą z braku ciągłości między bilansem otwarcia likwidacji a bilansem zamknięcia za okres poprzedzający likwidację.

Przykłady:

I. Samochód, nabyty w 1949 roku za 800.000 zł, którego cena przerachowana została dnia 29. X. 1950 r. w związku ze zmianą systemu pieniężnego na sumę 24.000 zł, w bilansie zamknięcia na dz. 30. VI. 1951 r. figurował:

a) w aktywach — w cenie nabycia	24.000 zł
b) w pasywach — w odpisach na zużycie	19.200 „
a zatem wartość jego po potrąceniu odpisów na zużycie wyniosła w dn. 30. VI. 1951 r.	4.800 zł

Na dzień 1. VII. 1951 r. — w związku z postawieniem spółki w stan likwidacji — likwidator spółki sporządził bilans otwarcia likwidacji, do którego wniósł ten samochód w przewidywanej wartości zbywczej 12.000 zł. Samochód ten do końca czerwca 1952 r. nie został sprzedany, przy czym w bilansie likwidacyjnym na dz. 30. VI. 1952 r. uwidoczniony został w wartości 12.000 zł Na wysokość, poddoczniony został w wartości 12.000 zł. Na wysokość podatkowy 1951 (okres rachunkowy 1. I. — 30. VI. 51 r.) oraz za rok podatkowy 1952 (okres rachunkowy 1. VII. 1951 r. — 30. VI. 52 r.) — różnica wartości samochodu nie będzie miała wpływu.

II. Samochód z przykładu I sprzedany został przez likwidatora we wrześniu 1952 r. za 13.000 zł.

W tym przypadku przy ustalaniu podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym:

1) za rok podatkowy 1951 (rok rachunkowy 1. I. — 30. VI. 51 r. oraz za rok podatkowy 1952 (rok rachunkowy 1. VII. 1951 — 30. VI. 1952 r.) różnica wartości samochodu nie będzie miała wpływu na jej wysokość.

2) za rok podatkowy 1953 (rok rachunkowy 1. VII. 1952 — 30. VI. 1953 należy doliczyć zł 8.200 (13.000 — 4.800 = = 8.200).

Do art. 16.

Dochód osiągnięty ze źródeł przychodów czynnych w okresie krótszym niż rok podatkowy podlega opodatkowaniu podatkiem od dochodu ogólnego również i w tym przypadku gdy podstawa opodatkowania (faktycznie osiągnięty dochód) jest niższa od kwoty 10.800 zł, jeżeli tylko w stosunku rocznym przekracza tę kwotę (art. 14 ust. 3).

Do art. 18 — 20.

W przypadku, gdy w roku podatkowym źródła przychodów były czynne przez okres krótszy niż rok podatkowy, za podstawę do zastosowania przepisów art. 18 — 20 należy przyjmować kwotę dochodu obliczonego w stosunku rocznym a nie kwotę dochodu faktycznie uzyskanego w okresie w którym były czynne źródła przychodu.

Minister Finansów T. Dietrich

SPROSTOWANIE

W okólniku z dnia 18 lutego 1953 r. w sprawie stosowania niektórych przepisów z uchwały Nr 97 Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1951 r. o podatku dochodowym od spółdzielczości Nr PD. 14878/3/52 (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 5/5 gm/poz. 13) prostuje się następujące omyłki drukarskie:

1) W wyjaśnieniu do § 14 lit e) — w wierszu czwartym po liczbie 204 powinien być zamieszczony nawias.

2) W wyjaśnieniu do § 21 ust 1 — w pkt 1) wierszu drugim zamiast „materiałowym" powinno być „materialnym".

KOMUNIKATY

o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych.

Unieważnia się:

1) blankiety pokwitowań kasowych, wzór Ministerstwa Finansów Pr. 1/1. C. W. D. Nr 896/K., o numeracji 240/23923 do 240/24000, na inkaso podatku gruntowego, zagubione przez poborcę skarbowego Samodzielnego Oddziału Podatków Wiejskich, P.R.N. w m. st. Warszawie.

2) blankiety pokwitowań kasowych z kwitariusza przychodowego od Nr 811 — 1000, skradzione poborcy skarbowemu 4 Oddziału Terenowego Wydziału Finansowego P. M. R. N. w Krakowie.

3) 40 sztuk blankietów pokwitowań kasowych, serii F od Nr 187701 do Nr 187800, zagubionych przez poborcę 4 Oddziału Finansowego w Łodzi.

4) blankiety pokwitowań kasowych Seria C, od Nr 343201 do Nr 343300, wzór 383/Egz., zagubione w Wydziale Finansowym Prez. Miejskiej Rady Narodowej w Toruniu.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Min ... zyska 12.

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 40; półrocznie — zł 22; kwartalnie — zł 12.
Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr. 70-412-2400/2 w N.B.P. Oddział Warszawa - Praga.
Inne ogłoszenia — zł 2,70 za 1 mm szerokości jednej szpalty.
Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

Cena zł 1,50

Druk. PWPW. Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 20.046. 4-B-16305 15.400